

Arrest

nr. 257 055 van 22 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DEN BERGHE, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 februari 2021, met kennisgeving op 17 maart 2021, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2019 werd ingediend door :

S., S. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Albanië

geboren te Shkoder op (...).1988

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de de procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om een verblijfstitel via de ambassade aan te vragen, betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, zijn broer en zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en hun kinderen onmogelijk is om hem te vergezellen om samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van eerwraak doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Belgische asielinstanties oordeelden dat betrokkene geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade indien hij terug zou keren naar het land van herkomst. Bovendien maakt betrokkene aanspraak op nationale bescherming door de Albanese autoriteiten indien dat noodzakelijk zou zijn.”

Eveneens op 23 februari 2021, met kennisgeving op 17 maart 2021, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: S., S. (...)

geboortedatum: (...).1988

geboorteplaats: Shkoder

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

- o *Krachtens artikel 1, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod.*

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 21.06.2016. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 21.06.2016 en later opnieuw op 18.09.2017 dat werd verlengd tot en met 11.04.2019. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daarin te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- o *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21.06.2016 betrokkene kwam later opnieuw onaangekondigd naar België. Hij betekende op 18.09.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 11.04.2019.”*

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9*bis* en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel*” en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“->schending artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind

Art. 8 EVRM stelt het volgende:

“Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. “

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat het belang van het kind een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Zo stelt het EHRM bv. in de zaak Nurjez (EHRM nr. 55.597/09 van 28 juni 2011, Nufjez v. Noorwegen):

“Reference is made in this context also to Article 3 of the UN Convention on the Rights of the Child, according to which the best interests of the child shall be a primary consideration in all actions taken by public authorities concerning children. ”

Vrije kantoorvertaling

“In dit verband wordt ook verwezen naar artikel 3 van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind, waarin staat dat bij alle handelingen van overheidsinstanties met betrekking tot kinderen het belang van het kind voorop staat.”

In het arrest Sarközi en Mahran formuleert het EHRM het als volgt (EHRM nr. 27.945/10 van 2 april 2015):

“On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.”

Vrije kantoorvertaling

"Op dit specifieke punt herhaalt het Hof dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, over het concept dat bij alle beslissingen met betrekking tot kinderen het belang van het kind van cruciaal belang is. Hoewel zij alleen niet doorslaggevend kunnen zijn, moet aan dergelijke belangen zeker een aanzienlijk gewicht worden toegekend".

Het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) bevat meerdere bepalingen die het belang van het kind benadrukken.

Art. 3 IVRK:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dit betekent dat moet rekening gehouden worden met de ingrijpende gevolgen die in casu de verwijdering van het grondgebied van de vader zou hebben op de kinderen.

Art. 9 IVRK

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. "

Tenzij dit in het belang van het kind zou zijn moet een overheid erover waken dat een kind niet gescheiden wordt van zijn ouder. Het terugsturen van de vader naar Albanië lijkt dan ook een maatregel die indruist tegen het belang van de drie minderjarige kinderen ook al zou die scheiding (theoretisch) maar van beperkte duur zijn want de facto gaat het om een 'duurzame' scheiding (zie supra).

art. 18 IVRK

"De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg."

Ook art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat bij een (mogelijke) verwijdering van het grondgebied rekening moet gehouden worden met het belang van het kind bij het nemen van beslissingen:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Vermits verzoeker de biologische en juridische vader is van de drie minderjarige kinderen die hij heeft met zijn partner en zij al jarenlang samenwonen geeft hij duidelijk aan dat hij de verantwoordelijkheid van het vaderschap opneemt en samen met zijn vrouw instaat voor de opvoeding en ontwikkeling van zijn kinderen. Niet alleen heeft een kind recht op een vader maar moet een ouder ook de mogelijkheid krijgen om zijn verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn biologisch en juridisch kind op te kunnen nemen.

->tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst

Verweerder meent dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en ook geen schending op het recht op een familieleven omdat verzoeker een aanvraag voor verblijf kan indienen bij de Belgische ambassade in Sofia, Bulgarije. Verzoeker is echter om te beginnen afkomstig van Albanië, een land dat hij sedert 2011 verlaten heeft, waar hij geen familie meer heeft. Hij heeft er geen onderkomen of geen werk, het is zelfs zeer de vraag of hij zich wel in zijn herkomstland kan inschrijven als hij geen adres en geen werk heeft, dat is dus een vicieuze cirkel.

Gesteld dat de terugkeer op zich geen probleem zou zijn, dan nog zal er de facto sprake zijn van een langdurige scheiding van verzoeker van zijn partner en hun drie minderjarige kinderen nl. de tijd om een onderkomen en werk te zoeken, het valt immers niet in te zien hoe verzoeker anders zijn verblijf in Albanië en zijn reis naar Bulgarije zou moeten bekostigen om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen, verder de tijd om een procedure op te starten en de doorlooptijd van de procedure enz. Verzoeker komt trouwens niet in aanmerking voor gezinshereniging op basis van een wettelijk partnerschap of huwelijk en zou bijgevolg een aanvraag tot verblijf moeten indienen op basis van art. 9 van de vreemdelingenwet dat niet voorziet in een maximale behandelingstermijn van de procedure. Verzoeker zou dan voor onbepaalde tijd moeten wachten op een beslissing.

Bovendien werd aan verzoeker in 2016 een inreisverbod van acht jaar opgelegd zoals uiteengezet in het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard gaat met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot humanitaire regularisatie. Verweerder zou kunnen opmerken dat het verzoeker vrij staat om een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod maar het staat verweerder natuurlijk ook vrij om die opschorting of opheffing te weigeren, het volstaat daartoe om de vraag tot opschorting of opheffing niet binnen de gestelde termijn van vier maanden te beantwoorden, zie art. 74/12 §3 van de

vreemdelingenwet. Verzoeker diende eerder al een verzoek tot intrekking van het inreisverbod in 2016, echter zonder positief gevolg. De tijdelijke verwijdering zou dus een zeer lange scheiding kunnen worden.

Toch stelt verweerder dat de verplichting om het grondgebied te verlaten slechts een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen verzoeker en zijn partner en zijn minderjarige kinderen die niet disproportioneel zou zijn ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven!

Om zijn standpunt te onderstrepen verwijst verweerder echter naar achterhaalde rechtspraak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen én de Raad van State hebben geoordeeld dat er eerder sprake is van een 'duurzame verwijdering' in het geval dat er een inreisverbod is opgelegd, wat in casu het geval is, en de betrokkene terug moet keren naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen. Zie hieromtrent de arresten van de Raad van State tegen de Belgische Staat en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

RvS nr. 236.270 van 8 november 2016:

Par ailleurs et s'agissant des conséquences d'un éloignement « temporaire » pour l'introduction d'une demande par l'intermédiaire d'un poste diplomatique belge dans le pays d'origine, c'est à juste titre que l'arrêt attaqué met en évidence qu'il ne s'agit pas d'un simple retour dans le pays d'origine mais bien d'une mesure d'éloignement d'une durée de deux années.

Eigen kantoorvertaling :

Wat voorts de gevolgen van een "tijdelijke" verwijdering voor de indiening van een aanvraag via een Belgische diplomatieke post in het land van herkomst betreft, wijst het bestreden arrest er terecht op dat het niet gaat om een eenvoudige terugkeer naar het land van herkomst, maar om een verwijderingsmaatregel die twee jaar duurt.

Dit standpunt wordt hernomen in het arrest van de RvS 238.347 van 30 mei 2017:

L'examen qui a été fait de la deuxième branche du moyen par l'arrêt n° 236.370, précité, a permis d'établir qu'une telle interdiction d'entrée ne pouvait raisonnablement être assimilée à un éloignement temporaire. La motivation de l'arrêt attaqué, en ce qu'elle met en cause le caractère temporaire de l'éloignement du territoire, tel que repris dans l'acte soumis à la censure du Conseil du contentieux des étrangers, n'est nullement contradictoire mais repose sur une appréciation légitime.

Le premier juge a dès lors été saisi de manière certaine d'une critique touchant aux conséquences sur sa vie privée et familiale d'un éloignement du territoire qui ne peut être qualifié de temporaire.

Eigen kantoorvertaling:

Uit het onderzoek van het tweede onderdeel van het middel in arrest nr. 236.370, reeds aangehaald, kon worden opgemaakt dat een dergelijk inreisverbod redelijkerwijs niet kan worden gelijkgesteld met een tijdelijke verwijdering. De motivering van het bestreden arrest, voor zover daarbij de tijdelijke aard van de verwijdering van het grondgebied, zoals uiteengezet in de aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter fine van afkeuring voorgelegde handeling, ter discussie wordt gesteld, is geenszins tegenstrijdig, maar berust op een legitieme beoordeling.

De eerste rechter werd dus wel degelijk geconfronteerd met een kritiek betreffende de gevolgen voor zijn privé- en gezinsleven van een verwijdering van het grondgebied die niet als tijdelijk kan worden aangemerkt.

Zie in die zin ook de volgende arresten van de RvV: nr. 193.884 van 19 oktober 2017, nr. 200.563 van 1 maart 2018, nr. 217.550 van 27 februari 2019, nr. 219.388 van 1 april 2019.

En zie verder ook:

Dit is ook zo [dat er geen gunstige vooruitzichten zijn om na een korte scheiding het samenleven te kunnen hernemen] indien de vreemdelingen een inreisverbod opgelegd wordt, omdat het dan niet meer om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat om in het land van herkomst de nodige formaliteiten te vervullen om daar een aanvraag tot verblijf in te dienen wanneer de duur van het inreisverbod enkele jaren bedraagt. Zelfs de mogelijkheid om een tijdelijke schorsing van het inreisverbod te vragen en te krijgen, kan niet het recht vervangen voor het gezin om samen te leven, wat een van de fundamentele aspecten van het recht op gezinsleven uitmaakt.

Verweerder houdt bijgevolg onterecht voor dat de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten maar een tijdelijke scheiding zou betekenen van verzoeker en zijn partner en hun drie minderjarige kinderen en dat dat dus geen schending op zijn recht op een familie- en gezinsleven cf. art. 8 EVRM uitmaakt. En zoals gezegd, niet alleen de periode van het inreisverbod maakt een duurzame scheiding uit, het instellen van een procedure op basis van art. 9 van de vreemdelingenwet kent geen uiterlijke behandelingstermijn (bij wijze van voorbeeld: de 9bis aanvraag dateert van april 2019, het heeft dus bijna twee jaar geduurd vooraleer er een beslissing werd genomen) en dan moet er nog rekening gehouden worden met de voorbereidingsperiode voor het verzamelen van documenten, legaliseren, vertalen enz. Bij gebrek aan gunstige vooruitzichten om het samenleven met partner en de drie minderjarige kinderen te kunnen hernemen is er in casu dus wel degelijk sprake van een manifeste schending van art. 8 EVRM.

We willen ook aanstippen dat de partner van verzoeker, mevrouw Ebru GASI rekent op verzoeker voor hulp in het huishouden en met de kinderen, zij heeft een medische voorgeschiedenis van hyperventilatie en volgt psychotherapie (bijlage 4). Gezien de lange periode die ze haar partner zou moeten missen en de kinderen hun vader zou dat zeer problematisch zijn.

Verweerder merkt op dat niet is aangetoond dat het hele gezin België niet zou kunnen verlaten. Het is niet duidelijk welke bewijzen verweerder hier verwacht maar alleszins staat vast dat mevrouw GASI een gevestigde vreemdeling is en dat ze België niet zomaar voor onbepaalde tijd kan verlaten. Bovendien gaan de twee oudste kinderen hier van kleinsaf naar school en spreken ze niet of nauwelijks Albanees, ze zijn in het Nederlands grootgebracht. Ze hebben trouwens schoolplicht en er kan toch niet verwacht worden dat ze eventjes een jaar of twee in Albanië naar school gaan om dan terug te keren, argumenten genoeg dus om te stellen dat de familie niet zijn gezinsleven in het buitenland kan verderzetten.

Bijgevolg dient er een schending van art. 8 EVRM vastgesteld te worden en is dit middel ernstig.

->de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Tot slot, luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. »

Uit het hiervoor vermelde argumentatie is duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met het belang van de drie minderjarige kinderen van verzoeker.”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van de volgende feiten:

- Krachtens artikel 1, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod.

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 21.06.2016. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 21.06.2016 en later opnieuw op 18.09.2017 dat werd verlengd tot en met 11.04.2019. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing op opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daarin te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 21.06.2016 betrokkene kwam later opnieuw onaangekondigd naar België. Hij betekende op 18.09.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 11.04.2019. ”

Art. 74/14 luidt als volgt:

“ § 1. De beslissing tot verwijdering behaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgevoerd van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid], of;

4°...

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, §2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. “

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar een oude inhoud van art. 74/14 §3, 4° die inmiddels bij artikel 59 van de Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen van 21 november 2017 werd opgeheven.

Van een overheid mag men verwachten dat deze verwijst naar de huidig geldende toepasselijke wetgeving en niet naar oude wetgeving die reeds meer dan 3 jaar opgeheven werd.

Bijgevolg is de beslissing om geen termijn van vertrek toe te kennen niet op een juridische grond gebaseerd en is dit middel ernstig.

De verwerende partij verwijst in het bevel om het grondgebied naar het geldende inreisverbod doch de bijlage 13 volgt na een beslissing over een aanvraag ex. Artikel 9bis Vreemdelingenwet. Dergelijke aanvraag ex. Artikel 9bis vreemdelingenwet diende aanzien te worden als een impliciet verzoek tot opheffing van het inreisverbod. De aanvraag ex. Artikel 9bis vreemdelingenwet werd ingediend nadat in het verleden en eveneens kort daarvoor een eerder bevel om het grondgebied te verlaten volgend op het inreisverbod verlengd werd. De aanvraag ex. Artikel 9bis vreemdelingenwet diende aanzien te worden als een impliciet verzoek tot opheffing van het inreisverbod.

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.³ De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.⁴

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁵. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

2. Op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd eerder geoordeeld dat de aanvraag door verzoekende partij niet als ontvankelijk aanzien kon worden, vermits er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België zouden rechtvaardigen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde Minister c.q. Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.⁶ Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In ieder geval en met betrekking tot de op heden voorliggende elementen kunnen de elementen van het lang verblijf en integratie en dan met name met betrekking tot de gezamenlijke kinderen gebeurlijk evenmin als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.

Tevens moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet bepaalt welke omstandigheden al dan niet aanleiding kunnen geven tot de vaststelling dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure aan te vragen.

De wetgever heeft er, gezien de zeer verschillende situaties die zich kunnen voordoen, voor geopteerd om geen limitatieve opsomming van dergelijke omstandigheden te voorzien. Het komt toe aan verweerder om op basis van de aangebrachte feiten en argumentatie, te oordelen of er een buitengewone omstandigheid kan worden vastgesteld. Verweerder, die dus over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, heeft deze beoordeling in voorliggende zaak doorgevoerd.⁸

In ieder geval maakt bijvoorbeeld een ononderbroken verblijf op het Belgisch grondgebied niet op zich een buitengewone omstandigheid uit in de zin van het voormelde artikel 9bis vermits niet ingezien kan worden in hoeverre dit element één of meerdere tijdelijke verplaatsingen naar het buitenland zou verhinderen met het oog op de vraag van de nodige toestemming.

In dit opzicht ziet verwerende partij niet in op welke manier zij voorwaarden zou opleggen die niet in de wet voorzien zijn en in welke mate dit zou kunnen leiden tot een onwettige beslissing.

3. De bestreden beslissing zal de door verzoekende partij opgeworpen elementen inderdaad afzonderlijk afwegen en beoordelen.

Vervolgens gaat de bestreden beslissing nader in op de verdere specifieke elementen die verzoekende partij opwerpt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de de procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om een verblijfstitel via de ambassade aan te vragen, betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, zijn broer en zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner en hun

kinderen onmogelijk is om hem te vergezellen om samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van eerwraak doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De Belgische asielinstanties oordeelden dat betrokkene geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade indien hij terug zou keren naar het land van herkomst. Bovendien maakt betrokkene aanspraak op nationale bescherming door de Albanese autoriteiten indien dat noodzakelijk zou zijn."

De bestreden beslissing besluit dan ook terecht tot de niet-ontvankelijkheid van de gestelde aanvraag.

4. De artikelen 3, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan dan ook de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).⁹

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. De kinderen zijn trouwens evenmin deel van de bestreden beslissing.

Voor wat de kinderen op zich betreft, dient verwerende partij trouwens ook vast te stellen dat de kinderen geen partij zijn bij deze zaak en dat verzoekende partij geen persoonlijk belang heeft dit bij onderdeel van het middel.

5. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.¹¹ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In het op heden voorliggende beroep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze vader is van kinderen die in België leven en hier onder meer hun schoolopleiding volgen.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.¹³ Verzoekende partij heeft immers tot op heden niet genoten van aan volledig geldig verblijfsrecht.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :

“(…) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (…) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedentes voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.”

Immers het dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij zich illegaal heeft opgehouden op het Belgisch grondgebied. Zij kon dan ook niet onwetend zijn over het feit dat het verderzetten van haar privé en gezinsleven een precair karakter bezat. Ook dit criterium dient nagegaan te worden bij het beoordelen van het bestaan van een beweerd gezinsleven.

16 « (...) l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays.(...). Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire. La Cour a précédemment jugé que lorsque tel est le cas ce n'est que dans des circonstances particulièrement exceptionnelles que le renvoi du membre de la famille n'ayant pas la nationalité de l'Etat hôte constitue une violation de l'article 8. ».Eigen vertaling. 17 RvV 231 369 dd. 12 april 2019.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

Op dit vlak verwijst verwerende naar de eerste bestreden beslissing zoals deze hierboven reeds beoordeeld werd.

6. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken. Evenmin verplicht het artikel 8 van het EVRM tot een dergelijke motivering, nu het artikel 8 EVRM op zich geen enkele formele motiveringsverplichting bevat.

Gelet op de inhoud van de bestreden beslissing werd er echter wel degelijk rekening gehouden met de verschillende elementen die verzoekende partij opwerpt.

7. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, § 1, 12° van de wet van 15 december 1980

Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : (...) 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;”

Een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven op basis van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 is een uitvoeringsmaatregel waarbij de administratieve overheid enkel vaststelt dat een situatie zoals deze door deze bepalingen wordt vooropgesteld zich voordoet en waarbij de rechtsgevolgen hieruit getrokken worden.

In het concrete geval werd de bestreden beslissing gebaseerd op de volgende vaststelling :

“Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 21.06.2016. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 21.06.2016 en later opnieuw op 18.09.2017 dat werd verlengd tot en met 11.04.2019. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.”

8. Verzoekende partij geeft aan dat zij impliciet verzocht heeft dit inreisverbod op te heffen door een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Indien dit argument al aanvaard kan worden, dient er op gewezen te worden dat in een dergelijk geval verwerende partij bij gebreke aan een duidelijk antwoord in deze zin een dergelijke aanvraag afgewezen heeft waardoor het bewuste inreisverbod nog steeds geldend is.

9. Verzoekende partij merkt op dat de in de bestreden beslissing aangevoerde rechtsregel niet actueel zou zijn en reeds verschillende jaren gewijzigd zou zijn.

Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat de feitelijke grondslagen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing (het bevel om het grondgebied te verlaten) wel degelijk correct zijn.

Daarbij merkt verwerende partij nog op dat een inreisverbod, in tegenstelling tot het refoulement of het bevel om het grondgebied te verlaten die een onmiddellijke maatregel betreffen, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, verblijf en vestiging op het grondgebied verbiedt. Het feit dat men niet toegelaten is tot het Belgisch of Schengengrondgebied vormt dus een obstakel voor de administratie om verzoekende partij te aanvaarden of toe te laten tot verblijf of vestiging. De wetgever heeft expliciet voorzien dat een inreisverbod opgeschort of opgeheven diende te worden om de gevolgen van deze verbodsbepaling te doen ophouden waaruit volgt dat zolang deze maatregel niet opgeheven wordt, de administratie evenmin het verblijf of de vestiging kan toestaan.

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat in zoverre zij de vernietiging van de bestreden akte vraagt, verzoekende partij tracht een onwettige feitelijke situatie te doen overheersen over een situatie die in rechte voorzien is waardoor het belang onrechtmatig is.

Het aanvallen van de bestreden beslissing is onrechtmatig omdat dit beroep tracht een feitelijke situatie wettig te doen verklaren wat overduidelijk niet het geval is. Het verderzetten van een inbreuksituatie maakt het beroep onontvankelijk bij gebreke aan rechtmatig belang. Deze vaststelling heeft de rechtspraak gebracht tot het opperen dat het enige gevolg van een dergelijke procedure het herstel zou zijn van een voorafgaande onwettige situatie.

Hier werd door de Raad van State nogmaals aan herinnerd in een arrest van 9 augustus 2016 met rolnummer 235.596 waarbij inderdaad gesteld wordt dat om van een verblijfsrecht te kunnen genieten men ook het recht op toegang tot het grondgebied dient te hebben.

In dezelfde zin heeft Uw Raad recentelijk geoordeeld dat het aan verzoekende partij in ieder geval toekomt om de ad hoc procedure te volgen zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de wet van 15.12.1980 om bij de voor de verblijf –of woonplaats bevoegde diplomatieke of consulaire post de opheffing van het inreisverbod te vragen en dit kader de nodige dienstige elementen te doen gelden waaronder deze in verband met artikel 8 EVRM. Hierdoor is de bestreden beslissing niet vatbaar voor een vernietigingsberoep waardoor de vordering tot schorsing onontvankelijk is. Het vaststellen van het bestaan van een geldig inreisverbod volstaat om de weigering tot toekennen van een verblijfsrecht te rechtvaardigen.

10. Verwerende partij stelt zich de vraag naar het belang van verzoekende partij om opmerkingen op te werpen ten opzichte van de termijn om het grondgebied te verlaten. Zelfs indien er een termijn van dertig dagen toegelaten zou zijn, zou deze termijn reeds verstreken zijn.

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

12. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

13. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²⁹ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.³⁰

14. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3.1. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voert zo de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf haalt de verzoekende partij 2 elementen aan als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

- Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending van artikel 8 van het EVRM betekenen omdat zij zou worden gescheiden van haar minderjarige kinderen, haar partner en haar in België verblijvende broer en zus.
- Zij vreest bij een terugkeer het slachtoffer te worden van eremoord.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de de procedure via de Belgische ambassade in Bulgarije niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om een verblijfstitel via de ambassade aan te vragen, betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, zijn broer en zijn zus, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner en hun kinderen onmogelijk is om hem te vergezellen om samen de beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

De verzoekende partij laat na met haar betoog deze motivering te weerleggen. Het louter herhalen van elementen die in de aanvraag werden aangevoerd doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. In zoverre de verzoekende partij het louter niet eens is met de redenen waarom de verwerende partij de aangevoerde elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden, wijst de Raad erop dat zij zo op geen enkele concrete wijze de uitgebreide en duidelijke motieven in de eerste bestreden beslissing weerlegt. Tevens merkt de Raad op dat hij enkel de wettigheid van de bestreden beslissing kan controleren en niet zelf kan overgaan tot een beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. De Raad kan enkel nagaan of het bestuur een redelijke beoordeling heeft gemaakt. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een kennelijk onredelijke motivering. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij in België bepaalde belangen zou hebben ontwikkeld die een tijdelijke terugkeer naar Albanië in de weg staan. De verzoekende partij toont verder niet aan met welk(e) element(en) volgens haar geen rekening is gehouden bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van genoemde buitengewone omstandigheden.

Zij weerlegt niet dat zij niet heeft aangetoond dat haar partner en kinderen haar niet kunnen vergezellen voor de duur van de procedure in het land van herkomst of via de ambassade in Bulgarije. Waar zij in het kader van haar verzoekschrift ingaat op de moeilijkheden die een terugkeer met zich meebrengen, met inbegrip van de duur van de procedure, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd nu zij deze elementen niet aanbracht als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in haar aanvraag. Ook waar zij aanhaalt dat haar partner, die op haar hulp zou rekenen bij het huishouden, medische problemen kent – namelijk hyperventilatie waarvoor zij psychotherapie volgt – zodat een scheiding problematisch zou zijn en zij een stuk toevoegt aan haar verzoekschrift, kan de Raad slechts vaststellen dat dit element niet als buitengewone omstandigheid werd aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij niet kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, daargelaten het feit dat zij het motief niet weerlegt dat haar partner en kinderen haar kunnen vergezellen zodat er geen sprake hoeft te zijn van een scheiding van de gezinsleden. Ook de vermeende schoolplicht van de kinderen werd niet aangehaald als buitengewone omstandigheid in het kader van de aanvraag.

Bovendien, in zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de verwerende partij geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Zo is het geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij beletten de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen. Deze motivering wordt door de verzoekende partij met haar betoog niet weerlegd. De verzoekende partij maakt met haar betoog allerminst aannemelijk waarom zij niet zou kunnen terugkeren of waarom een tijdelijke terugkeer afbreuk zou doen aan haar gezinsleven. Zij voert niet aan dat haar gezinsleden haar niet zouden kunnen vergezellen om samen de beslissing af te wachten. Een inbreuk op het gezinsleven blijkt zo allerminst.

Verder dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij geenszins het haar in 2016 opgelegde inreisverbod aanvoerde als buitengewone omstandigheid. In de hypothese dat zij voor langere tijd het Belgisch grondgebied niet zou kunnen betreden, herhaalt de Raad dat zij niet aantoonde dat haar

gezinsleden haar niet zouden kunnen vergezellen mocht zij dit wensen. Daarnaast staat het haar vrij een opheffing te vragen van dit inreisverbod.

Waar de verzoekende partij de artikelen 3, 9 en 18 van het Kinderrechtenverdrag aanhaalt, en daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze de eerste bestreden beslissing de aangehaalde bepalingen schendt, wijst de Raad erop dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Bovendien: de verzoekende partij stelt dat zij door de bestreden beslissingen gescheiden zal worden van haar kinderen. Zoals is aangeduid toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij haar gezinsleven met partner en kinderen niet elders kan voortzetten in afwachting dat zij de wettelijke procedures naleeft en desgevallend een verblijfsmachtiging kan verkrijgen door haar aanvraag in te dienen conform artikel 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen beletten niet dat de verzoekende partij en haar partner gezamenlijk zorg dragen voor de kinderen elders dan in België.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzingen niet dienstig zijn nu deze rechtspraak in onze continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde kent.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit het voorgaande bleek reeds dat de verwerende partij oog had voor de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien bevat het administratief dossier een uitgebreid synthesesdocument met laatste actualisatie op 20 januari 2021 waarin een analyse wordt gemaakt van deze elementen:

“1) Hoger belang van het kind:

-> Geboorteaktes en schoolattesten in dossier. Kinderen zijn 5 en 7 jaar en kunnen tijdelijk door de moeder worden verzorgd of kunnen mee reizen met hun vader. Aanvraag 9bis kan de procedure Gezinshereniging niet vervangen. Slechts een tijdelijke verplaatsing naar de Belgische ambassade in Bulgarije om daar procedure Gezinshereniging op te starten.

2) Gezins- en familieleven:

-> partner met C-kaart (vraag tot Belg) en 2 kinderen. Betrokkene dient een procedure Gezinshereniging op te starten. Slechts een tijdelijke scheiding van het Belgische grondgebied.

3) Gezondheidstoestand:

-> geen elementen.”

De verzoekende partij toont niet aan met welk(e) element(en) geen rekening zou zijn gehouden voor het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het voorgaande blijkt dat zij niet aantoonde waarom de bestreden beslissingen in strijd zouden zijn met het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Het evenredigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen

maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad eveneens niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat *in casu* niet het geval is.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

3.2. De verzoekende partij kan weliswaar worden bijgetreden waar zij erop wijst dat in de tweede bestreden beslissing verkeerdelijk wordt verwezen naar een inmiddels opgeheven bepaling van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet ter motivering van een termijn van 0 dagen om het grondgebied te verlaten, maar zij toont haar belang niet aan bij deze grief nu de maximale termijn voor vertrek, namelijk 30 dagen, na het nemen van deze beslissing inmiddels is verstreken en zij zich nog steeds op het Belgisch grondgebied bevindt.

Het betoog is niet dienstig. Het tweede middel kan evenmin leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU